

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul IX, Numărul 92 ❖ Vineri, 26 2021 ❖ ISSN 2392 – 6961

PROIECTE DE MARE IMPORTANȚĂ PENTRU ORAȘUL NOVACI

Pe 26 ianuarie a.c., domnii Dan Vâlceanu, deputat de Gorj și Dumitru Leuștean, primarul orașului Novaci, au avut o întâlnire cu conducerea TransGaz, prilej cu care s-a discutat despre posibilitatea extinderii rețelei de transport de gaze naturale, plecând de la oportunitatea pe care conducta BRUA o oferă județului Gorj prin legarea acesteia cu una existentă în județul Vâlcea.

La discuții, pe lângă cei doi, au participat: Ioan Sterian-direcțor general TransGaz, Mihai Leahu-direcțor general adjunct, Ion Tătaru-direcțor departament dezvoltare TransGaz.

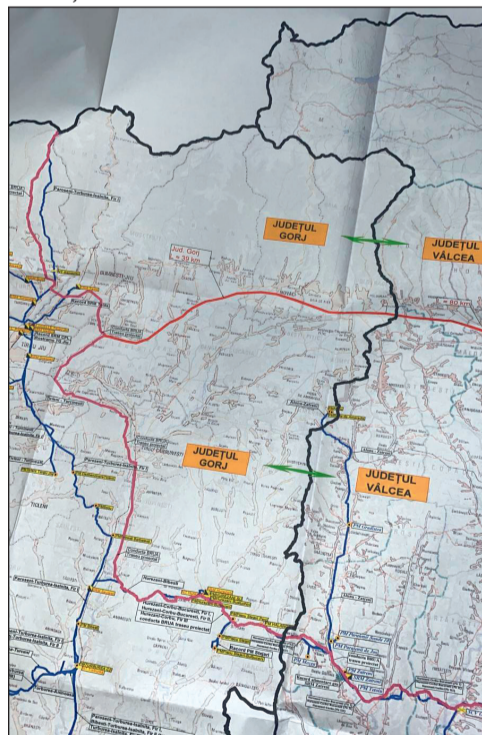
În urma discuțiilor s-a ajuns la concluzia că există posibilitatea racordării la gaze pentru mai multe localități din Gorj și județul Vâlcea, până în orașul Băbeni (13 localități). Vizita și discuțiile purtate de către deputatul PNL Dan Vâlceanu și primarul orașului Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean cu conducerea TransGaz, a dus la luarea hotărârii de înființare a unei conducte de transport care va pleca din conducta BRUA pe traseul: Tetila-Zona de sub munte a județului Gorj-județul Vâlcea, până la Băbeni.

Cu acest prilej s-a semnat un acord de parteneriat între cele 13 localități cu privire la proiectul respectiv. Coordonator proiect – primarul orașului Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean.

Până la sfârșitul acestei luni se așteaptă acordul Consiliilor Locale din cele 13 localități, inclusiv pentru zona Rânca.

Proiectul de distribuție în oraș

este pregătit și așteaptă sursa de finanțare.

ÎNTÂLNIRE CU SPECIALIȘTI AI FIRMEI DEPPELMAYR

Pe agenda de lucru a Primăriei și Consiliului Local Novaci se află un alt proiect de mare importanță: găsirea soluțiilor pentru rezolvarea problemelor din zona montană Rânca.

Aglomerarea de la sfârșitul anului 2020 și din primele zile ale noului an, 2021, a scos în evidență faptul că numărul turiștilor pe Transalpina, până la Rânca, a crescut considerabil.

Constantin DĂRVĂREANU

Pag. 2

Încă un proiect Erasmus+ încheiat cu succes la Liceul Teoretic Novaci

În anul 2019, la Liceul Teoretic Novaci, începea derularea activităților din cadrul Proiectului Erasmus+ de mobilitate KA102-VET "Facilitarea inserției pe piața muncii prin participarea la stagiul de pregătire în spațiul european", proiect realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene, prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale.

Echipele de implementare a proiectului a fost formată din: Victoria-Mădălina Popica, manager de proiect, Adriana-Ionela Lăzărescu, coordonator de proiect, Simona Țăpârdea, asistent coordonator și responsabil financiar, Lavinia-Amelia Redeca-Lăcătușu și Constantin Handoreanu, responsabili cu selecția și tutorii de practică, Adrian Popica și Narcisa Hohoi, responsabili cu diseminarea.

Proiectul a avut drept obiective: dezvoltarea cunoștințelor și abilităților elevilor Liceului Teoretic Novaci

personală a participanților prin ameliorarea competențelor cultural-lingvistice și de comunicare.

Ca atare, în perioada 21.10.2019 - 11.11.2019, s-a derulat fluxul I al proiectului, în cadrul căruia, 10 elevi de la Liceul Teoretic Novaci au realizat stagiul de pregătire practică în Malaga - Spania, la următoarele agenții de turism: Albatour, Marimartur, Big family, Qqbikes, Econatural Way. Elevii au fost însoțiți de doamnele profesoare Redeca-Lăcătușu Lavinia-Amelia, profesor de discipline economice și Țăpârdea Simona, profesor de informatică.

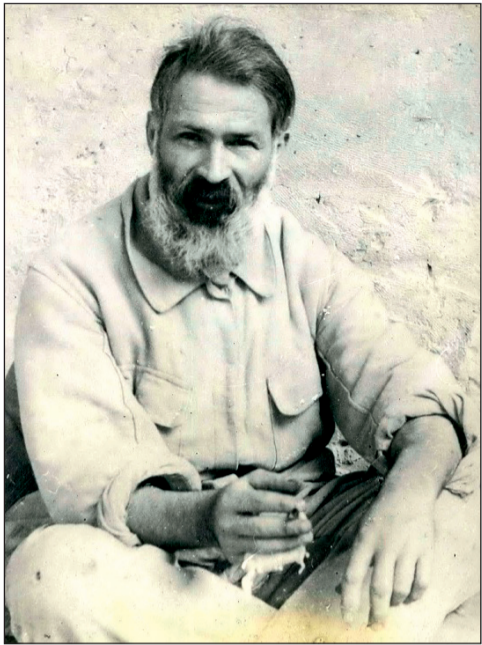
Fluxul II trebuia să se desfășoare în luna mai 2020, dar a fost amânat datorită pandemiei provocate de virusul Sars-Cov2. Astfel că, în perioada 23 ianuarie - 14 februarie 2021, un grup de 10 elevi de la clasa a XII-a B, profil tehnologic, specializarea Tehnician în turism, au efectuat stagiul de pregătire practică în Malaga, Spania, la următoarele agenții de turism: Albatour, Marimartur, Big family, Qqbikes, Econatural Way. Elevii au fost însoțiți de profesoarele Hohoi Narcisa și Redeca-Lăcătușu Lavinia-Amelia.

Despre această experiență, domnișoara profesoară Hohoi Narcisa ne-a mărturisit că „stagiul de formare profesională a durat 21 zile și a reprezentat o experiență unică și extrem de utilă pentru elevii participanți. Elevii au efectuat un stagiul de practică la agenția de turism Marimartur SL din orașul Malaga, situat în sudul Spaniei, fiind respectate

Prof. Alina Ramona ȚICU

Pag. 2

145 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Cu ceva timp în urmă mai toată presa a vuit despre aniversarea a 145 de ani de la nașterea marelui sculptor român Constantin Brâncuși. Au avut loc simpozioane, colocvii, s-au dat concerte dedicate marelui artist în țară și în străinătate iar la Târgu Jiu s-au desfășurat nu mai puțin de vreo 10-12 activități dedicate evenimentului. Toate aceste desfășurări și multe altele care au avut loc în anii de când a fost decretată Ziua Brâncuși, m-au făcut să caut prin însemnările mele mai vechi, inclusiv cursurile de estetică de la facultate, pentru a înțelege ce se întâmplă cu înțelegerea creațiilor marelui artist.

Desigur, Brâncuși este unul dintre cei mari sculptori ai lumii. Un renumit critic de artă american, Herbert Read, spunea că trei pietre de hotar măsoară în Europa istoria sculpturii: Phidias, Michelangelo și Brâncuși. Ceea ce m-a intrigat și m-a determinat poate să scriu rândurile de față, a fost faptul că majoritatea festivităților organizate cu prilejul Zilei Brâncuși trec cumva pe lângă marele titan al sculpturii. Adică nu se apleacă mai profund asupra a cine a fost Brâncuși și ce mesaje au operele sale.

Se înțelege că viața unui om și ceea ce a făcut acesta pot fi analizate sau înfățișate în multiple feluri. Dintre toate, unul credem că este cel mai important, și anume: ce amprente a pus munca lui asupra contemporanilor și a celor care au venit după el. Un răspuns l-a dat chiar Brâncuși în anii 40, într-o convorbire cu celebrul om politic Nicolae Titulescu. Întrebat direct de acesta despre ce este arta sa, cum a ajuns la acest fel de a sculpta, ce vrea să comunice lumii, Brâncuși, aidoma unui mag, a unui înțelept din basmele românilor, răspunde simplu: noul meu vine din ceva foarte vechi. Eu am fost țaran și țaran am rămas. Unii pe le noi cântă din frunză, alții din fluier, alții coc argilă, alții zugrăvesc oale. Eu am cioplit de mic copil lemne cu cuțitul, apoi piatra cu dalta, arama cu ciocanul. Aveau pesemne să-mi spună ceva. Le-am ascultat și am ajuns și eu să am ceva de spus prin graiul

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

lor. Le-am învățat limba. Orice lucru are un fel de suflet și acest suflet am vrut să-l redau. Nu amănuntele creează opera, ci ceea ce este esențial. Am tot căutat să scot esențialul din lucruri.

Cele de mai sus par rupte dintr-un curs magistral de estetică sau filosofia artei. Brâncuși, deși a fost un practician desăvârșit, a fost mereu dublat de o solidă concepție despre frumos, despre înțelegerea tainelor lumii. O astfel de înțelegere a dobândit-o din mediul din care provenea, din experiența lui de cioban în prima copilărie sau de băiat de prăvălie unde lucra pentru a se întreține, din anii de ucenicie în ale cioplitorului sau din peregrinările lui prin lume. Talentul pentru cioplit a fost bine reprezentat la strămoșii lui. Se spune că un străbunic a realizat biserica din sat doar cu barda iar rudele apropiate au fost și ele iscusite în ale cioplitorului caselor. Astăzi, știința ne spune că talentul într-un domeniu sau altul de activitate apare și se dezvoltă prin exercițiu, prin antrenament și că, de fapt, toți oamenii normali la venirea pe lume posedă multiple predispoziții, inclusiv pentru artă. Dacă lipsește însă antrenamentul în această zonă, predispoziția nu se manifestă și nu se transformă în talent.

Brâncuși a crescut într-un mediu care i-a provocat de timpuriu predispozițiile iar antrenamentul organizat prin ucenicie l-a dus spre înalte performanțe. Pentru a ajunge însă pe culmi, în orice domeniu, este nevoie de îndemănare iar când e vorba de artă, numai meșteșugul călăuzit de o concepție înaltă dă roade bogate. Concepția lui Brâncuși a fost că orice obiect artistic nu trebuie să fie o imitație a naturii, cum s-a făcut sute și sute de ani, ci trebuie să înfățișeze ceea ce este necesar, esențial și universal în lucruri, în ființe, în evenimente. Așa se face că sculpturile care reprezintă la el păsările, nu sunt simple păsări, ci zborul acestora; chipurile femeilor nu reproduc imaginea acestora ca un fel de copie, ci conțin ceva ce ține de eternul feminin. De aceea s-a spus de mulți critici de artă că de fapt sculptura Domnișoara Pogany este un portret filosofic.

Pentru mulți dintre noi lucrările lui Brâncuși creează, încă de la prima privire asupra lor, multiple interogații, provoacă atât sensibilitate, cât și gândire. Cine n-a înțeles că la esențe poți ajunge doar cu ajutorul gândirii, nu-l prea poate înțelege pe Brâncuși. Acesta este un sculptor al ideilor, cum îi plăcea să spună. Toate căutările lui pe parcursul întregii vieți au constat în efortul de a ajunge la forme pure. De altfel, Brâncuși zicea mereu că lucrările lui trebuie privite îndelung și numai așa ele încep să-și facă loc în simțirea și cugetul tău.

☞ **Pag. 3**

PROIECTE DE MARE IMPORTANȚĂ PENTRU ORAȘUL NOVACI

Urmare din pag. 1

Posibilitățile de practicare a sporturilor de iarnă au făcut ca Stațiunea Rânca să devină neîncăpătoare, iar traseul până la Rânca extrem de aglomerat și dificil de parcurs. Sunt cunoscute problemele cu care se confruntă turiștii în zona Novaci-Rânca, dintre care cea mai complicată este lipsa locurilor de parcare din cauza haosului în care s-a construit la Rânca. Apoi, s-a constatat și faptul că domeniul schiabil de la Rânca este insuficient.

Primarul orașului Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean s-a întâlnit la începutul acestei săptămâni cu un reprezentant din cadrul firmei

DEPELMAYR, firmă specializată în investiții în turism, cu care prilej s-au purtat discuții cu privire la înființarea de noi părți de schi în zona montană

Rânca, precum și despre posibilitatea asigurării legăturii între părțile existente și între cele din județele vecine: Vidra-Vâlcea, Rusu-Hunedoara.

De asemenea, s-a discutat despre evitarea aglomerației din stațiune prin implementarea unui sistem de transport pe cablu care să faciliteze transportul turiștilor din orașul Novaci spre zona Rânca-Păpușa. Este vorba despre un proiect de urcare pe cablu de la Novaci la Rânca și de acolo – Păpușa – Vidra – Rusu.

Lucrările ar urma să se desfășoare pe etape, în dorința de a asigura un turism după criteriile europene.

În momentul de față se caută soluțiile tehnice cele mai adecvate. Poate unii vor spune că asta nu ar trebui să fie prioritate pentru orașul Novaci. Din contră, eu spun că este un proiect de mare importanță pentru viitorul Novaciului. Suntem în cea de-a doua decadă a secolului XXI. Nu mai putem rămâne la stadiul de localitate a cărei preocupare de bază este creșterea animalelor. Viitorul Novaciului va fi fără îndoială turismul. Și apoi, mulți dintre crescătorii de animale din Novaci au început să investească și în turism.

Am fost rânduiți în aceste locuri de o rară frumusețe și bogăție turistică. Să avem înțelepciunea să beneficiem de aceste binefaceri, să gândim la viitorul Novaciului, la viitorul urmașilor noștri.

Sunt două proiecte de mare valoare și importanță pentru orașul Novaci. Sunt necesare eforturi deosebite pentru realizarea lor, dar ce bucurie ar fi mai mare ca ele să prindă contur.

Încă un proiect Erasmus+ încheiat cu succes la Liceul Teoretic Novaci...

Urmare din pag. 1

măsurile de protecție împotriva COVID-19". De asemenea, dânsa ne-a informat că „prin participarea la acest proiect elevii au putut aplica noțiunile teoretice însușite pe parcursul celor patru ani de liceu. Astfel, viitorii absolvenți ai profilului tehnologic au beneficiat de o pregătire de specialitate cât mai apropiată de condițiile existente pe piața muncii atât pentru asigurarea succesului școlar imediat – obținerea atestatului de competențe profesionale în turism, cât și pentru a le oferi perspective îmbunătățite de carieră”.

Legat de această activitate, doamna profesoară Redeca-Lăcătușu Lavinia-Amelia a precizat: „cu ajutorul proiectului, elevii au avut ocazia să cunoască mediul european de formare profesională, pregătindu-se să facă față flexibilității locurilor de muncă în Uniunea Europeană. În cele trei săptămâni de practică, elevii și-au desfășurat activitatea într-un cadru ce le-a favorizat crearea spiritului de echipă, le-a dezvoltat comunicarea, le-a sporit încrederea în sine și i-a ajutat în formarea și dezvoltarea spiritului

antreprenorial. Comunicând cu personalul organizației partenere au avut ocazia să își depășească barierele lingvistice și să lege prietenii.”

Chiar dacă au întâmpinat numeroase dificultăți în efectuarea stagiului de practică din cauza pandemiei și a restricțiilor impuse, totul s-a terminat cu bine, întregul grup întorcându-se în siguranță acasă. Merită felicitările noastre pentru perseverența și curajul de care au dat dovadă!

Este, totodată, încă un prilej să subliniem prestigiul de care se bucură liceul novăcean, nu doar în țară, ci și în străinătate.

Din problemele actuale ale învățământului

În prezent majoritatea analiștilor sistemului de educație din România remarcă faptul că marota învățământului de astăzi este utilitatea pentru viață, adică pentru nevoile practice, actuale și viitoare ale societății. De asemenea, majoritatea lor consideră că sistemul de educație din România a rămas mult în urmă față de nevoile prezentului și că, încarcă cu prea multe materii fără șansă de aplicare în profesiile de azi sau mai ales de mâine ale societății.

Mulți susțin că, spre exemplu aritmetica cu cele patru operații elementare ale sale nu mai e utilă atâta timp cât pe telefon poți imediat rezolva toate aceste operații. La fel cu gramatica care poate fi înlocuită de corectorul Google.

La ce ne mai trebuie geografia, când dacă pleci într-o vacanță, agențiile de voiaj te ghidează și îți prezintă tot ce te interesează despre zonă și te duce la destinație. E suficient să știi că pământul e rotund fără să-ți fi spus Marius Chicoș Rostogan.

Istoria e o disciplină care nu servește la nimic în viață. De câte ori ai avut nevoie de cunoștințe despre Epoca Primitivă sau despre Renaștere sau despre Revoluția Industrială din Anglia? Ce treabă mai avem noi cu atâția Frederici, Ludovici sau împărați?

Acum putem să ne servim perfect de smartphon-urile noastre și să comunicăm pe rețelele de socializare fără să știm ce sunt circuitele integrate, cristalele lichide dar și ce este curentul electric. Dacă știm să nu ne curentăm este suficient și util.

De ce trebuie să știi atâta chimie și toate elementele din tabelul lui Mendeleev dacă îmi este suficient să știu că apa are doi atomi de hidrogen și unul de oxigen?

La ce îmi folosește teoria evoluționistă dacă știi că omul se trage din maimuță și că unii dintre semenii noștri nu s-au tras încă definitiv?

Unii ar vrea să introducem în școală lecții de Economie, de Finanțe și Credit. La ce bun dacă unii au ajuns să conducă economia țării fără să aibă habar de noțiuni de economie sau să conducă finanțele țării cu datorii de sute de mii de euro la bănci. Dacă aveau școli serioase nu ajungeau miniștri sau alți oameni importanți.

Ce rost are să introducem în școli noțiuni de științe juridice? Cum să îi explici unui elev că legea se dă pentru un bine public și general când el vede și aude peste tot că la noi legea se dă pentru politicieni și clică lor. Cum să îl convingi pe un elev că, pentru a fi un bun specialist, trebuie să parcurgă etapele unui învățământ riguros, când el vede că Nicolicea a ajuns jurist la maturitate făcând o facultate de științe juridice la învățământ la mare distanță într-o localitate unde nu există nici măcar un

liceu mai de Doamne ajută, și unde te duci turist și vii cu specializare de jurist. Legile justiției sunt făcute de oameni pentru oameni (dar nu pentru toți și nu pentru oricine).

În acest context hai să reformăm din temelii învățământul și să ușurăm viața elevilor și a studenților. De ce să îi chinuim să memoreze și să citească prea multe cărți grele, voluminoase și scrise cam demult pentru că orice carte este astăzi depășită.

În primul rând trebuie să le cultivăm elevilor abilități practice – cum să folosească telefoanele și tabletele inteligente, cum să posteze pe rețelele de socializare selfiuri și poze cu gagici și golani. Limba română este suficientă dacă știi să trimiți sms-uri sau să plagiezi și să interpretezi texturi cu "copy – paste".

În concluzie, memoria copilului nu mai trebuie încărcată cu formule, poezii, nume, cifre, hărți, idei – mai ales idei. Ca adult este suficient să îți minte parolele de logare, restul le rezolvă Google, Facebook, Apple și altele. Copii trebuie să știe că viața este o continuă distracție și că nu trebuie să facă eforturi pentru a învăța o anumită materie.

Notele îi stresează și pe copii și pe părinții lor, iar profesorii sunt atât de antipatici și de nesuferiți încât nu merită nici măcar o brumă de respect și considerație.

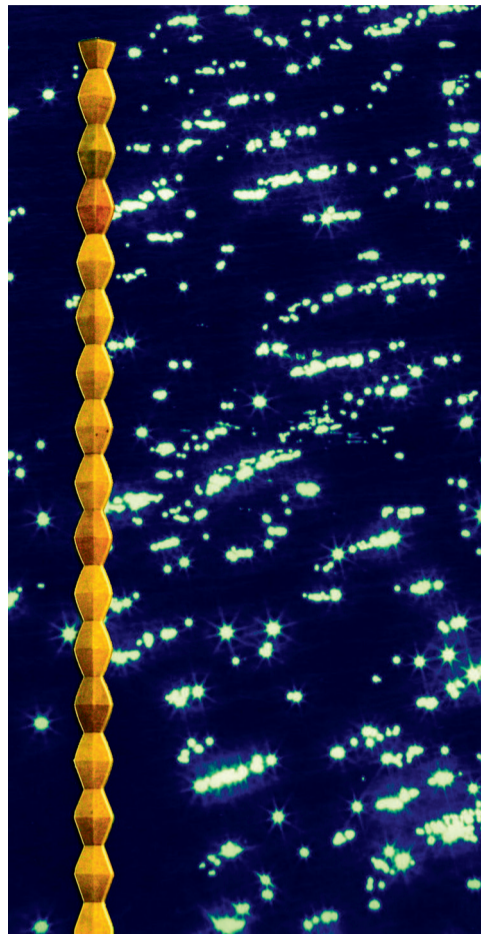
Este binecunoscut faptul că, cu cât îți folosești mai mult creierul, cu atât el se dezvoltă mai armonios. O educație bună în copilărie și adolescență se opune demenței mai eficient ca orice altceva. Ori în prezent tendința este să ne folosim tot mai puțin creierul datorită faptului că ne bazăm tot mai mult pe tehnologiile digitale și acest lucru nu este bun pentru dezvoltarea noastră mentală. Ca și televizorul de altfel care te învață unele lucruri dar te și prosteste, și tehnologiile digitale sunt foarte utile, dar în exces dăunătoare activității creierului.

Dezvoltarea noilor tehnologii a mutat lumea dintr-o civilizație de tip galaxia Gutenberg într-o civilizație de tip iconic dominată de imagine.

Cinematografia apoi televiziunea și în mod deosebit computerele cu internetul și rețelele de socializare au modificat radical felul cum comunicăm (instantaneu) vizual din orice punct și în orice punct al planetei, felul cum ne culegem informațiile și felul cum ne satisfacem nevoia de ficțiune și felul de a ne raporta la realitate. Viața propriu-zisă e înlocuită tot mai evident cu viața online, cu viața virtuală.

Apariția telefonului mobil în fond tot un computer minuscul dar performant este o veritabilă extincție a creierului nostru. Am devenit astfel dependenți de această sculă miraculoasă fără de care nu mai știm să ne descurcăm.

Citate despre Brâncuși

Dacă într-adevăr, vrei să-l cunoașteți pe Brâncuși, faceți-vă drum mai încolo, pe pământul României. Duceți-vă în Oltenia lui, la Târgu-Jiu, orașelul de unde pasărea gândurilor sale și-a desprins minunat zbor, dar de care suflul său de om și de artist nu s-a dezlipit niciodată,

MARIO BAFFI--critic de artă italian .

OPERELE lui BRÂNCUȘI ne vorbesc esențial de dragoste și putere. BRÂNCUȘI alia în sine forță și tandrețe. În sculpturile sale, desenele și fotografiile sale, el a știut să găsească echilibrul între acele elemente demențiale de nebune ale existenței. BRÂNCUȘI a trăit într-o asemenea singurătate încât a devenit un zeu. Viața sa este la fel de simplă ca operele sale, totalmente concentrată pe esențial.

Din HISTOIRE de l'art, l'esprit des formes de PONTUS HULTEN ,director al CENTRULUI CULTURAL GEORGES POMPIDOU de la PARIS, 1977.

Prof. Nicolae FILIȘ,
19 februarie 2021, Târgu-Jiu

145 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Urmare din pag. 2

Tocmai aceasta este ruptura, este falia prin care Brâncuși cutremură arta timpului, cerând să se treacă de la simpla fotografie a existențelor, respectiv a aparențelor, la esența acestor existențe. E vorba așadar de a se trece de la ceea ce se vede, la ceea ce nu se vede, dar stă la baza tuturor lucrurilor. Această ruptură, acest decupaj nu s-a produs însă nici azi îndeajuns în artă și practica umană. Este vorba despre a exista mult mai multă gândire în ceea ce facem. Numai așa putem trece dincolo de aparențe. Adică ceva în sensul celor spuse de Eminescu – Joace unul și pe patru/Totuși tu ghici-vei chipul. Ajungerea la esențe prin artă este efortul cel mai teribil făcut de Brâncuși. Aici este o situație bizară: arta a presupus mii de ani doar sensibilitatea și iată că acum trebuie să treacă dincolo de aceasta. Dar numai așa arta își dezvoltă noi dimensiuni în funcția sa de cunoaștere și de avansare a omului spre civilizație.

Despre prețuirea lui Brâncuși, atât în timpul vieții, cât și în zecile de ani care au trecut de la plecarea sa în Lumea de Dincolo (în 1957), sunt multe de spus. Notăm mai întâi că în România el s-a bucurat în timpul vieții de puțină prețuire. Chiar localnicii din satul natal, atunci când Brâncuși a vrut să realizeze gratis un monument pentru locul de baștină, aceștia l-au luat în derâdere. Era vorba de intenția lui de a construi gratis la Peștișani o poartă care ar fi fost prima formă a Porții Sărutului. Cei de acolo i-au spus însă că nu le trebuie încă o poartă, pentru că au destule prin sat... .

Peste ani și ani, revenit la Hobița, le-ar fi spus unor cunoscuți de aici: v-am lăsat săraci și proști iar acum v-am găsit și mai săraci și mai proști. La cele de mai sus trebuie neapărat să adăugăm refuzul autorităților române de-al ajuta pe Brâncuși să realizeze Fântâna lui Spiru Haret, Monumentul lui I.L. Caragiale sau cel al lui Octavian Goga. Acestea și multe alte proiecte pe care le-a avut Brâncuși în România, dacă ar fi fost realizate, țara noastră ar fi fost pe alte coordonate culturale în hărțile lumii. Ele confirmă ceea ce am observat poate mulți dintre noi, că pentru destui români sculptura este socotită o pierdere de vreme și de bani. Edificatoare în acest sens mi s-a părut și remarca unor consăteni de-ai noștri, făcută atunci când ciopleam la Moș Novac în piața orașului - de ce mai faci încă un cioban, pentru că avem destui în sat, la ce ne mai trebuie încă unul... .

Avantajele aduse de digitalizare sunt enorme. Dar la fel de mari sunt și dezavantajele, neajunsurile care decurg din această dominație a internetului. Mințile noastre au cedat multe din poverile care le reveneau, lăsându-le pe seama computerelor. Astfel încât fără

Prof. univ. dr. ing.

Pag.4

exersarea zilnică, fără trudă, mințile noastre s-au lenevit și au slăbit. Asistăm astfel la o infantilizare a generațiilor actuale care, în ciuda cuceririlor științifice și tehnice nemaiîntalnite, numără atât de mulți analfabeți funcționali.

Prof. univ. dr. ing. Dumitru Romulus TÂRZIU - Novaci

Universitatea Transilvania din Brașov

DOAMNE, OCROTEȘTE-I PE ROMÂNII...

Ascult de vreo oră cântecul *Doamne, ocrotește-i pe români* interpretat de artiști de prestigiu ai țării noastre. Acesta este de fapt o rugăciune laică, generatoare de o vibrație emoționantă, unde este descrisă într-un fel soarta noastră ca popor și ca indivizi. Refugiul la acest cântec îmi este prilejuit de aflarea unei vești căreia i-aș zice cutremurătoare. Este vorba despre faptul că un institut românesc de cercetări în domeniul cardiologiei, după mai mulți ani de investigații, a pus la punct un medicament cu rezultate deosebite se pare pentru suferinții cu inima, cum se spune. Rechinii comerciali, aflând despre ceva care poate aduce mulți bani, au oferit imediat sume uriașe pentru a pune mâna pe acest medicament.

Am încercat să descifrez dacă toate acestea sunt adevărate sau este doar o strategie de marketing. Am aflat numai că acest medicament se poate cumpăra doar prin comandă specială, de către puțini români, pentru că este foarte cerut la export. Scandalul a pornit după ce un farmacist cu funcție de răspundere în România, a postat pe blogul personal de pe internet un „panseu” potrivit căruia cine are bani cumpără acest medicament, cine nu, să fie sănătos. Pensionarii, se mai spune în postarea de pe blog, sunt bătrâni, lasă-i să moară. Dacă nu tensiunea sau inima, atunci altceva o să-iucidă. Nu are rost să cheltuim bani pe bătrâni. La observația că hipertensiunea și bolile coronariene lovesc mai ales pensionarii, această persoană, care se pare că și-a făcut studiile pe banii acestor români, ne spune răspicat că dacă pensionarii nu au bani, nu au decât să fie lăsați să moară.

Cele scrise pe blogul respectivului farmacist au fost retrase după câteva zile, dar pentru mine, ca și pentru foarte mulți români, întâmplarea a trezit întrebări despre ce se întâmplă de fapt în România. Cum e posibil ca un om în Secolul al XXI-lea să gândească și să procedeze așa. Spun să procedeze pentru că alți oameni din domeniu au solicitat aprobarea unor subvenții pentru procurarea acestui medicament și de către oamenii cu venituri mici. Astfel, medicamentul cu pricina se poate procura cu circa 160 de lei în loc de 560 lei iar tratamentul durează 3 luni și probabil că ar trebui repetat. Adică alți bani pe care cei mai mulți dintre pensionari nu îi au.

Încercarea de a găsi un răspuns explicativ la această situație a venit și din cele spuse de reprezentantul unui lanț farmaceutic, care vorbind de sus, adică de la înălțimea celui care are în mâinile sale viața sau moartea noastră, decreta sec: s-a terminat cu pomenile socialiste, când medicamentele erau gratis, acum este economie de piață și dacă nu vrei să mori, trebuie să plătești, pentru că noi lucrăm pe profit. Săptămâni în șir am căutat să înțeleg situația nu la nivelul unui simplu scandal de presă sau strategie de marketing, ci pornind de la temelia societății în care trăim.

Mai întâi este necesar să spunem că fundamentul economiei de piață se

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

află în proprietatea privată și în concurență și că banii sunt măsura esențială a posesiunii materiale după cum clamează ideologia domeniului. Că economia de piață conține în ea darwinismul social, nu ne prea spune nimeni. Aceasta înseamnă că de fapt concurența este o luptă pe viață și pe moarte între competitori. Altfel spus, învinge cel mai puternic care îl extermină pe cel mai slab, așa cum se întâmplă în lumea animală. La noi însă, unii competitori, pentru a fi siguri de victorie, folosesc și mijloacele extraeconomice, cum sunt: mita, influența politică, presiunea grupurilor ajunse la butoanele deciziilor etc. Adică acele mijloace, cu întregul lor evantai de cancanuri, la care asistăm zilnic. Economia de piață capătă în felul acesta o altă înfățișare decât cea descrisă idilic în manualele de specialitate sau în discursurile unor politicieni.

Întâmplarea despre care vorbeam dezvăluie însă și aspectul antiuman al acestei economii de piață și anume că prin cercetarea științifică nu se urmărește în primul rând îmbunătățirea vieții oamenilor, ci obținerea de profituri cât mai grase. Altfel spus, poți face bani și mințind, jefuind, înșelând, transformând semenii în sclavi. Toate acestea se fac însă într-un înveliș frumos colorat, unde ideea de libertate este frecvent vânturată. Așa că doctrinei i-am putea spune libertarism sau după unii, progresivism. La romani, libertii sau liberii erau mai ales foștii sclavi care însă nu aveau aproape nicio avere, decât pe sine, și nu erau supuși decât statului. Economia liberă de piață are nevoie astăzi de cât mai mulți liberi, adică de noii proletari, pentru că numai așa se pot spori imens profiturile.

Doctrina progresivistă contemporană vine cu o axiomă potrivit căreia lumea se îndreaptă implacabil spre un viitor mai bun, că trecutul a fost mai rău decât prezentul. Dacă ne uităm bine la ce se întâmplă de ani de zile la noi, vedem că aceasta este matricea confruntărilor politice și a multor măsuri economice. Pentru a se realiza astfel de scheme cadru ale societății mai este necesar și un motor care să le realizeze, și anume tehnocrația, respectiv dezvoltarea tehnică și performanțele efective ale oricăror acțiuni sociale, chiar dacă în urmă rămân mormane de cadavre. Aceasta s-a văzut destul de clar cu prilejul acestei pandemii nenorocite prin care trecem.

La cele de mai sus se cere să adăugăm că societatea din zilele noastre, în viziunea progresivistă, ar trebui eliberată de trecut, de credințe și tradiții, chiar de religie. Numai așa se explică poate de ce un înalt demnitar al statului român a vorbit despre Maica Domnului Iisus ca despre un fel de mamă surrogat. Alții ne bombardează cu ideea reconstrucției totale a societății, dar în care spusele lor să fie singurele valabile și acceptate. Mai mult, dominarea politică la un moment dat este din ce în ce mai mult acompaniată de sintagma: cine nu este cu noi, este dușmanul nostru și trebuie distrus.

Se poate merge însă mai departe cu raționamentul declanșat de medicamentul

Din problemele actuale...

↳ **Urmare din pag. 3**

Actualele generații supuse unui asalt informațional inimaginabil sunt mai superficiale și mai grăbite.

Mediile digitale provoacă în prezent o perturbare semnificativă a educației și consecințele se vor vedea peste câteva decenii. Deci cât mai puține smartphonuri, tablete, play-station-uri pentru copii. Elevii cu cât folosesc mai mult tehnologiile digitale, cu atât vor avea note mai mici la școală.

La toate acestea se adaugă și o degradare parcă de neoprit a școlii românești. Un învățământ slab cu profesori plafonați, apatici și fără acea vocație de apostoli ai neamului, de luminatori ai minților tinere nu are cum să scoată decât absolvenți slabi care trec prin școală ca gășca prin apă și care disprețuiesc învățătura. Școala românească a trecut după cel de-al doilea război mondial prin situații dificile. Reforma învățământului din anul 1948 a bulversat tot sistemul de învățământ ale cărui baze au fost puse de Spiru Haret și, culmea ironiei, în prezent Universitatea Spiru Haret desăvârșește ceea ce reforma a distrus.

Obsedantul deceniu 1950-1960 cu reforma adoptată după sistemul sovietic care a distrus programele de învățământ propunând un liceu de zece clase a fost urmat de o ușoară destindere și deschidere după care degradarea s-a accentuat.

Chiar dacă după Evenimentele de după 1989, noile condiții au fost mai favorabile dezvoltării învățământului românesc, acesta nu a putut progresa cu profesori formați în condițiile indoctrinării din perioada anterioară și cu elevi și părinți care nu au înțeles importanța libertății căpătate.

Educația și învățământul sunt remediile pentru multe din tarele actuale ale societății românești cum ar fi incompetența, corupția, minciuna, veleitarismul, fușăreala, tembelismul, paranoia, bătăria, grobianismul etc. Numai că școala românească produce din ce în ce mai mulți analfabeți funcționali, rebuturi profesionale și morale.

Se știe că elitele au fugit dintotdeauna din România. Acum însă, se pleacă în masă. Elevii noștri eminenți și de viitor își fac planuri încă din liceu pentru a studia în țările dezvoltate și a rămâne pentru a profesa oriunde numai în România nu. Cine este vinovat pentru această situație? Ne place sau nu, dar problema gravă a învățământului românesc de toate gradele o reprezintă cadrele didactice și apoi elevii.

Cum să desfășori un învățământ de calitate cu profesori care au intrat în sistem nu din pasiune ci de nevoie sau din întâmplare? Sunt prea puține cadre

didactice cu vocație care au ales să activeze în învățământ din pasiune și chemare. Nefiind motivați nici financiar, cei mai mulți se comportă ca simpli funcționari care susțin orele plictisite, fără trageră de inimă și grijă față de elevi, abia așteptând să treacă orele obligatorii și să se întoarcă la problemele (și eventual afacerile care le completează câștigurile salariale). Dacă în trecut a existat scuza acestor salarii de mizerie, în prezent situația s-a schimbat în bine, mai ales în învățământul superior unde profesorii universitari au ajuns să aibe salarii apropiate de ale unui ministru, dar acest lucru nu se reflectă în calitatea actului instructiv educativ. Orele sunt ținute de aceeași profesori plictisiți, rutinați în fața unor studenți nemotivați.

Învățământul după cum se știe este un domeniu fundamental în viața unui popor. El trebuie condus și practicat de oameni competenți și pasionați de munca pe care o fac.

În orice lume normală, dacă ai ajuns ministru, rector, decan, șef de catedră, director de școală sau inspector școlar înseamnă că ai calitățile necesare și înțelegi rostul învățământului. În aceste funcții înseamnă că știi ce ai de făcut pentru instruirea și educarea tinerei generații. Inițiativa motivată de corectitudine politică și de democrația prost înțeleasă de a consulta elevii și părinții în privința disciplinelor ce trebuie păstrate în curicula reprezintă un indice a crasei incompetențe ce domnește de sus până jos în învățământul românesc.

Conduc după ureche de neprofesioniști ahtiați doar după funcții și grade didactice, învățământul nostru nu poate ține pasul cu vremurile pe care le trăim. În domeniul învățământului trebuie să domnească profesionalismul, răspunderea și disciplina. Învățământul presupune eforturi, disciplină și mai ales muncă. Și evident, munca nu e plăcută, dar fără muncă nu se poate. Cine crede că la școală trebuie să mergi din plăcere se înșală amarnic. Carte nu se poate face jucându-te sau numai din plăcere. Numai cine nu a trecut printr-o școală serioasă care cere multă muncă și disciplină poate crede că se poate învăța doar din plăcere și din joacă. Școala făcută din joacă e o batjocură.

Pe mine mă îngrijorează și mă întristează abundența doctoratelor pe fondul unui învățământ falimentar în fruntea căruia se află indivizi bătoși, neinstruiți și nepricepuți ca foștii noștri miniștri ai învățământului care au patronat învățământul românesc timp de peste 30 ani. Dar despre aceste lucruri cu o altă ocazie.

pentru bolile coronariene: unii indivizi sunt totul, restul sunt un nimic. Dacă te mai întrebi unde este umanitatea, comuniunea de trai, solidaritatea socială, riști să fi taxat ca anacronic, vetust sau eventual nostalgic după vremurile în care omenia era valoare fundamentală la români. Nu contează în cazul nostru ce gândește unul sau altul despre o astfel de temă, ci contează mai ales ce este adevărat în toate acestea. Dacă până la 80% dintre români, cum ne spun sondajele, arată de ani și ani că mergem într-o direcție greșită, probabil că observă evaporarea umanului din societatea în care trăim, ruperea

legăturii dintre individ și grupul în care trăiește și exacerbarea individualismului feroce. Așa se explică poate de ce unii inși ajunși la butoanele deciziilor majore din societate se cred pe veci acolo și nu le pasă de cei ce abia au o bucată de pâine sau un bănuț pentru cumpărarea unei aspirine.

De secole s-a spus și s-a dorit ca rațiunea să conducă lumea. Dacă rațiunea s-a transformat doar într-una economică, a banului și profitului, o astfel de societate nu poate avea un viitor previzibil. Poate dura ceva decenii, dar aceasta nu exprimă nici idealurile Revoluției noastre din 1989 și nici pe cele ale omenirii.

Constantin DĂRVĂREANU

OAMENI PENTRU ETERNITATE

Publicația „NOVĂCEANUL” și-a făcut un obicei din a omagia marile personalități ale Novaciului trecute în eternitate. Este prinosul nostru de recunoștință pentru cei care au adus faimă și onoare localității noastre.

Timpul a trecut. Sunt convins că foarte mulți novăceni nu cunosc mai nimic despre unii novăceni de mare valoare. S-a lăsat întunericul peste memoria lor, dar nu este drept să-i dăm uitării. Prea ușor trecem peste numele lor, poate că numele novăceni chiar ne este necunoscut.

Sunt oameni de care trebuie să ne amintim mereu. Ei au fost modele de viață în comunitate.

Sunt oameni pe care trebuie să-i păstrăm în sufletul nostru ca pe o

icoană sfântă. Suntem datori ca măcar din timp în timp să-i aducem în actualitate, fiindcă merită.

Publicația „Novăceanul” readuce în memoria novăcenilor două mari personalități locale pe care nu avem dreptul să le uităm. Este vorba de învățătorul ION D. GIUGIULAN, dascăl de mare valoare al Novaciului, fost Director al Băncii Populare „Gilortul”, de numele căruia se leagă realizarea multor proiecte ale lui Dumitru Brezulescu după moartea sa și de Colonelul ION PETRE ȚIVLEA, unul dintre marii luptători ai neamului românesc pentru apărarea pământului strămoșesc, care a trecut prin imense sacrificii pe câmpurile de luptă, dar și prin suferințe amare în lagărele în care a fost trimis de către comuniștii ruși dar și de cei români.

Învățătorul ION D. GIUGIULAN

Născut la Novaci, în anul 1893, dintr-o familie de mici crescători de oi, a învățat de mic să iubească tot ce a văzut în jurul său: frumusețea munților, apele limpezi ale Gilortului, ocupația oamenilor în mijlocul cărora a trăit (creșterea oilor) și portul novăcean. A respectat și a purtat costumul novăcean și a plecat în lumea de dincolo de mormânt în portul novăcean.

A moștenit prin naștere de la părinți frumusețea fizică – frunte lată și păr bălai, ochi albaștri ca cerul curat de după ploile zilelor de vară, modestia, bunătatea și înțelepciunea țaranilor, cum au fost caracterizați de istorie, precum și darul de a cunoaște, de a învăța. Aceste însușiri au fost descoperite de învățătorul său din școala primară, I.D. Corăciu, descoperite și dezvoltate, făcând din micul școlar un element de deosebită valoare (premiul I în fiecare an).

În 1906, notăm prezența elevului Giugiulan alături de alți copii la prima manifestare deosebită a școlii novăcene: participarea la București, la sărbătorile naționale organizate cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la suirea pe tron a Regelui Carol I. Această participare s-a făcut în cadrul organizației patriotice de copii „Micii Dororbanți” condusă de învăț. Ion Corăciu și pregătită tehnic de col. Stoian – comandantul centrului grăniceresc din localitate.

La propunerea învățătorului I.D. Corăciu, D. Brezulescu – adevăratul „Mecena” al Novaciului – a inițiat în

anul 1908 în cadrul Băncii Populare „Gilortul” din Novaci un număr de burse pentru școlarizare la Școala Normală de Învățători Craiova, pentru copiii de țărani. Scopul acestei acțiuni a fost pregătirea de învățători locali care să vină în sat și să se ocupe de educarea copiilor din mijlocul cărora plecau. Din Novaci au beneficiat 4 tineri: I.D. Giugiulan, I.L. Ciorogaru, Serghie Leuștean și Alex. Belega. Toți au terminat școala normală și au devenit eminenți dascăli ai învățământului românesc. I.D. Giugiulan, în 1913, după absolvirea Școlii Normale din Craiova, a fost numit învățător în Novaci. Ca învățător, timp de 50 de ani a slujit școala și localitatea cu devotament și putere de muncă ce nu pot fi echivalate decât de creațiile literare oglindite în literatura română.

Între 1916 – 1918 a participat în primul război mondial ca gradul de sublocotenent (de rezervă) și a ajuns până la gradul de căpitan. După război, în anul 1920, s-a căsătorit cu novăceanca

Elena Țarfulea, născută Preoteșescu, văduvă de război care avea două fete: Ileana și Sabina Țarfulea. După căsătorie a mai avut trei copii: Viorica, Ionel și Serghie.

A făcut politică liberală, probabil și pentru a îmbrățișa ideile mentorului său, D. Brezulescu pe care le-a adoptat, cât și pentru faptul că în perioada de după război, P.N.L. era principala forță politică în țară.

În 1930 a fost ales președinte al Băncii Populare „Gilortul” (Cooperativă

Colonel ION PETRE ȚIVLEA

S-a născut la 31 decembrie 1901, în comuna Ciocadia, Raionul Novaci, în familia învățătorului Petre Țivlea, fost mulți ani învățător la vechea Școală de Meserii Novaci. Pe atunci satul Huluba, adevăratul sat în care a văzut lumina zilei, aparținea de Ciocadia, ulterior a trecut de Pociovaliștea, sat aparținător astăzi orașului Novaci. Era unul dintre cei cinci copii ai acestuia fiind botezat cu numele de Ion – Petre. În multe documente apare însă cu prenumele – Ioan. Copilăria și-a petrecut-o pe plaiurile natale de la poalele Parângului.

A urmat cursurile școlii primare în satul natal, după care s-a înscris la Liceul „Tudor Vladimirescu” din Târgu-Jiu. După terminarea cursurilor liceale, a urmat Școala Militară de Ofițeri de Infanterie Sibiu, pe care a absolvit-o în anul 1922 cu gradul de sublocotenent.

Ziua de 22 iunie, când armata română s-a angajat în cel de-al Doilea Război Mondial având ca țel redobândirea Basarabiei, Bucovinei și Ținutului Herța, teritorii străbune românești, care ne fuseseră răpitate de ruși, l-a surprins pe novăceanul Ion Petre Țivlea la comanda Batalionului III din Regimentul de Infanterie 18 Gorj, cu care a pornit pe frontul de Răsărit. Pe front i s-au încredințat misiuni dintre cele mai grele, Batalionul comandat de maiorul Țivlea fiind folosit ca vârf de atac al Regimentului 18 Infanterie. Acest Batalion de gorjeni s-a umplut de glorie în luptele de la Dalnik, Odesa, Kerci, Feodosia, Sevastopol, Belbek, Suli, Inkerman, Balaclava, Stalingrad (septembrie 1941 – iulie 1942), cucerind toate obiectivele transmise prin ordine superioare. Batalionul comandat de dânsul a dat dovadă de extraordinare fapte de vitejie în luptele pentru cucerirea satelor Korpeci, Tulumceac și Vladislavoca, îndeplinindu-și misiunea încredințată prin ordinele de operație.

Batalionul III suferise și el pierderi masive, din 21 ofițeri rămăseseră 3, iar dintre cei 800 de ostași, doar 120. Din ce rămăsesse din Batalioanele I și III s-a format un nou batalion, Batalionul I, a cărui comandă a fost încredințată aceluiași maior Ion Țivlea care comandase până atunci Batalionul III. Batalionul nou format cuprindea 3 companii.

Din ultima jumătate a lunii ianuarie 1942 și până la sfârșitul lunii februarie s-au purtat cele mai grele lupte de rezistență împotriva atacurilor neîntrerupte din partea armatei roșii care dispunea de forțe masive aduse din Caucaz prin Strâmtoarea Kerci pe podul de gheață. În fața Batalionului I se aflau 27 de divizii care

umpluseră întreaga peninsulă Kerci. Acolo s-a produs cel mai groaznic măcel, maiorul Ion Petre Țivlea scăpând cu viață doar printr-un miracol. Un proiectil de artilerie a explodat în apropierea sa. O schijă s-a oprit în lanterna din buzunarul maiorului pe care a făcut-o zob, scăpând teafăr datorită acestei lanterne. Au fost pierderi masive de soldați, astfel că ultimele rămășițe ale regimentului au fost transportate la Simferopol, mult în spatele frontului pentru refacere și o nouă reorganizare.

S-a format un nou batalion pus sub comanda aceluiași încercat maior Ion Țivlea, cel care a ocupat orașul Balaclava și care a cerut localnicilor să se adune în piața centrală a orașului, fără nici-o grijă că li se va întâmpla ceva neplăcut.

Maiorul Ion Țivlea, Comandantul Batalionului I s-a adresat mulțimii adunate în piață, mai întâi cu prudență, în mod prietenos, cu blândețe, să nu aibă nici-un fel de teamă, să treacă fiecare la gospodăria lui și să-și reia activitatea de fiecare zi. Le-a propus să-și aleagă din rândul lor un primar care să se ocupe de reorganizarea treburilor gospodărești.

După această victorie, maiorul Ion Țivlea va pleca într-o permisie în țară, după care i se va încredința paza litoralului pe țărmul mării la Kerci. A fost avansat la gradul de Locotenent Colonel și i s-a încredințat comanda Batalionului 8 Vânători de Munte.

Datorită spiritului de comandant, a stăpânirii de sine, calmului ce-l caracteriza

➤ Continuare în pag. 6

...Învățătorul ION D. GIUGIULAN

de credit și depuneri). În această calitate, timp de 18 ani, a desăvârșit tot ceea ce, cu ani în urmă concepușe Dumitru Brezulescu. Sub conducerea sa, s-a terminat construcția localului băncii, care a fost dat în folosință după ce l-a înzestrat cu mobilier sculptat, de mare valoare. În cadrul instituției a fost amenajat și un hotel cu 16 paturi și un restaurant model pentru acele timpuri.

Tot în cadrul băncii a înființat și dezvoltat o secție de producție – exploatarea și prelucrarea lemnului de brad prin două fierăstraie (joagăre) pe apă și cu o locomotivă cu aburi în Rânca. Scândura rezultată din materialul lemnos era valorificată pe plan național prin două depozite de cherestea, la Novaci și în comuna Afumați – Dolj, iar altă parte era vândută novăcenilor societari ai băncii, la preț scăzut.

Paralel cu această activitate a pus bazele organizării obștilor de moșneni asupra munților Cerbul, Popu și Rânca. Prin aceste obști s-a ordonat atât pășunatul golurilor alpine de către crescătorii de oi, cât și exploatarea masei lemnoase din acești munți. Aceste forme de activități au venit în sprijinul novăcenilor având drept urmare înflorirea vieții lor materiale.

Între anii 1930 – 1933, prin Banca Populară „Gilortul” Novaci, a sprijinit material terminarea și darea în folosință a localului școlii din centrul Novaciului, local cu 4 săli de clasă, locuință pentru director și alte dependențe.

La fel, construcția noii Biserici „Sfântul Ioan Botezătorul”, adevărata Catedrală a Novaciului, pe peretele pronaosului, pe o placă de marmură ridicată în memoria celor care au contribuit la ridicarea lăcașului de cult găsindu-se și fotografia și numele primului episcop, Ion D. Giugiulan.

Banca Populară „Gilortul” al cărei președinte era pe atunci Ion D. Giugiulan, a contribuit la construcția primului drum transcarpatic Novaci – Șugag.

În anul 1936, la împlinirea a 20 de ani de la moartea marelui Brezulescu, învățătorul Ion Giugiulan, ca președinte al Băncii Populare „Gilortul”, ctitorie a lui D. Brezulescu, a inițiat ridicarea unui bust din bronz în amintirea acestuia. Bustul a fost realizat de marele artist Ion Jalea și așezat în fața băncii.

În perioada celui de-al doilea război mondial, înv. Giugiulan, ca președinte al Băncii Populare „Gilortul” Novaci, s-a îngrijit de aprovizionarea populației sărace și în special a femeilor ai căror soți erau pe front, cu porumb la preț redus, preț de colectare din județele excedentare, salvând astfel populația de specula afaceriștilor. Cei care au trăit aceste momente nu pot uita numele învățătorului Giugiulan.

După război, în anii 1946 – 1948, Ion D. Giugiulan a pus bazele construirii unei fabrici de cherestea cu un gater cu 3 pânze acționat electric, proprietate a

Băncii „Gilortul”. A fost ultimul director al Băncii Populare „Gilortul” înainte de desființarea acesteia în anii postbelici.

Ca dascăl, Ion D. Giugiulan a fost iubit și respectat de elevi și părinții acestora, și deosebit de apreciat de organele superioare. A obținut toate gradele didactice, inclusiv gradul superior și gradația de merit. A fost în mai multe rânduri inspector școlar, calitate în care se deplasa prin școlile din satele Plășii Novaci călare pe un cal pintenog și cu stea în frunte, unde dădea sfaturi și îndemnuri dascălilor tineri. În școlile vizitate asista la lecții, timp în care calul legat de câte un pom ronțăia din boabele de porumb din săculețul cu înflorituri unguenești atârnat deasupra urechilor. Învățătorul Ion D. Giugiulan a fost și directorul Școlii Novaci între anii 1947 – 1949.

Pentru că a fost membru al Partidului Național Liberal (Gh. Tătărescu) în 1949 a fost mutat din Novaci în comuna Negomir, satul Artanu.

Artanu era un sat izolat, cu o școală improvizată, fără mobilier și cu un procent de școlarizare scăzut. În scurt timp, datorită profesionalismului său, cât și muncii plină de abnegație, a pus în acest sat școala pe linia de plutire. A comandat la Școala de meserii Novaci 10 bănci din brad, masă pentru catedră, dulap pentru arhivă, pe care le-a plătit din buzunarul său și a procurat personal materialul lemnos. Cu aceste lucruri a înzestrat Școala Artanu. A funcționat în acest sat 3 ani.

În 1952 a fost reținut politic până în 1954, pentru același motiv – fost liberal.

În 1957 s-a pensionat pentru limită de vârstă, dar a fost menținut și a funcționat în continuare ca dascăl până în 1963 când s-a retras definitiv, la vârsta de 70 de ani.

Deși pensionar, n-a rupt legătura cu școala. La adunări ale elevilor, la ședințele cadrelor didactice, la adunările solemne, în special la „Ziua Învățătorului” a fost invitat, a participat cu tot sufletul, a luat cuvântul și a adresat cuvinte de îndemn cadrelor tinere, a împărtășit din propria experiență, exprimându-și solidaritatea colegială cu toate cadrele didactice.

În februarie 1974, când pornise în al 81-lea an de viață, s-a stins, închizând ochii pentru totdeauna.

Mii de oameni din Novaci, din comunele învecinate și chiar din Târgu-Jiu l-au condus pe ultimul drum.

Colegi din școala normală, colegi din ogorul școlar, colaboratori din activitatea socială, foști elevi, în cuvinte pline de dragoste și respect i-au adus ultimul omagiu și salut cu ocazia definitivei despărțiri.

S-au împlinit în această lună februarie 47 de ani de la dispariția sa. Acești ani nu întunecă însă cu nimic lumina lăsată în cei 50 de ani de puternică strălucire a celui care a fost învățătorul Ion D. Giugiulan.

...Colonel ION PETRE ȚIVLEA

și înaltului profesionalism în îndeplinirea misiunilor militare, Colonelului Ion Petre Țivlea i s-au conferit Ordinele Steaua României și Coroana României, ambele cu spade și panglică de virtute militară, în gradul de ofițer, precum și Ordinul Mihai Viteazul, clasa a III-a, fiind singurul ofițer din Regimentul 18 Infanterie cu aceste decorații.

Armistițiul încheiat cu rușii la 23 August 1944 l-a găsit pe Colonelul Țivlea pe frontul din Moldova. În ziua de 25 august este făcut prizonier împreună cu întregul Batalion și expedit către lagărele din Siberia, rușii nerespectând condițiile prevăzute în armistițiu. Sub masca regrupării forțelor pentru a continua lupta împreună împotriva nemților au atras 128.000 de ostași și ofițeri (cifra publicată în presa sovietică a acelor vremi), i-au înghesuit în trenuri de marfă ale căror vagoane nu au mai fost dezăvorâte decât atunci când au fost debarcați în lagărele de prizonieri din îndepărtata Siberie unde mai supraviețuia doar o mică parte din cei peste 100.000 ostași și ofițeri români capturați în luptele de la Stalingrad și Cotul Donului în noiembrie 1942.

Timp de cinci ani KGB-ul va strânge tot felul de declarații mincinoase din România, dar mai ales din Cernăuți unde Ion Țivlea îndeplinea pentru o scurtă perioadă funcția de comandant al Pieței Cernăuți. În acest fel, i s-a înscenat un proces în care era acuzat de crime de război. Tocmai el, cel care ordonase companiilor de sub comanda sa ca populației rusești aflate în spatele frontului să i se dea alimente și mâncare din hrana soldaților români, era acuzat acum de crime de război.

În 1949, după cinci ani de lagăr, este judecat pentru Crime de război de către tribunalele din Cernăuți, Lvov, Kiev și cel suprem, fiind condamnat la 25 ani de închisoare și trimis pe țarmul Oceanului Înghețat de Nord să muncească în minele de cărbuni Vorkuta. De acolo, va scrie nenumărate memorii guvernului sovietic prin care să-și dovedească nevinovăția, care vor fi luate în considerație abia după moartea lui Stalin, după 6 ani de lagăr.

Aflat în culmea disperării, prin ultimul memoriu cere să fie împușcat în fața martorilor din Cernăuți care dăduseră declarații împotriva sa. Până la urmă i s-a acceptat dorința fiind adus de la Vorkuta la Cernăuți pentru confruntare și rejudecare. În fața instanței, cei doi martori, foști acuzatori au declarat că nu Ion Țivlea este omul în cauză. A fost eliberat în anul 1955 în urma rejudecării procesului de către aceleași tribunale, recunoscându-i-se nevinovăția.

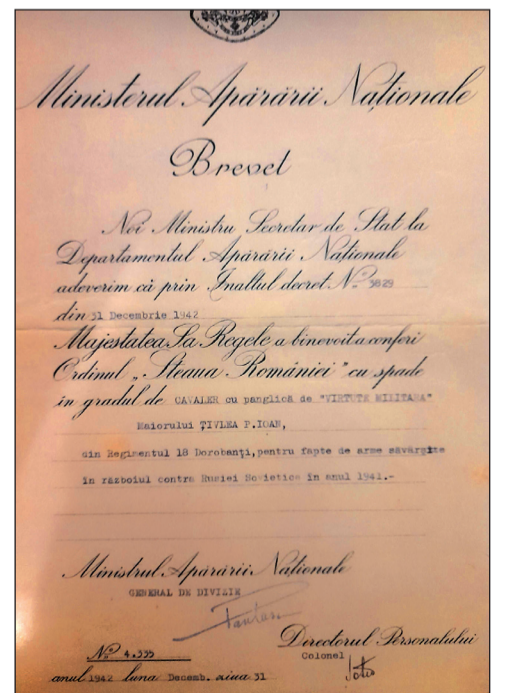
La sosirea în țară era așteptat însă la graniță de duba securității care l-a transportat la închisoarea Gherla, unde a mai rămas doi ani, până în 1957, din ordinul comuniștilor instalați la cârma statului: Gheorghiu Dej, Petru Groza, Ana Pauker, Emil Bodnăraș, Vasile Luca, Constantin Doncea și alții.

Deși apăruse pământul sfânt al țării, și în propria lui țară a fost acuzat tot de crime de război. A fost încarcerat doi ani la Gherla fără ca soția, familia sa să știe că este de atâta amar de vreme pe pământul patriei sale. A fost eliberat din închisoare în 1957, dar spre marea lui durere nu a mai apucat să-și găsească soția în viață, măcinată de atâția ani de patimă sufletească. Decedase cu un an în urmă.

În lagărul de dincolo de Cercul Polar de Nord, prizonierii erau păziți strașnic. Prizonierii nu aveau voie să pronunțe numele României fiind pedepsiți sălbatic dacă o făceau. Colonelul Țivlea avea o cutie de chibrituri pe care erau culorile noastre naționale, îngemănate în Tricolor. Uneori, scotea în mare taină din ascunzișul zdrențelor sale acel sfânt tricolor. Îl privea, îl săruta și plângea. După un timp s-a destăinuit unui camarad. Au plâns împreună. Până la urmă camaradul l-a trădat. A fost aspru torturat și acuzat de planul unei conspirații. Adus în fața instanțelor de judecată a fost condamnat la moarte, fără drept de recurs. A fost dus într-o pădure împreună cu alte câteva zeci de condamnați și băgați într-o mină părăsită. Acolo au fost lăsați să moară prin înfometare și frig. Era iarnă. S-au hrănit cu viermișori de sub stratul de frunze, apoi cu ouă și pui de ciori. În primăvară mai rămăseseră în viață doar 16. S-au hotărât să plece și au mers aiurea până au dat de o cale ferată. Apoi s-au predat autorităților, scăpând totuși cu viață, fiindcă între timp Stalin murise și multe lucruri începuseră să se schimbe.

Acesta este Colonelul novăcean Ion Petre Țivlea, un om de aleasă omenie, un român adevărat care și-a apărut cu demnitate pământul sfânt al țării, motiv pentru care a plătit prea scump, trăind până la sfârșitul vieții, 25 februarie 1990, dintr-o pensie modestă obținută cu mare greutate în anul 1962 și numai după ce Guvernul român a fost înștiințat de U.R.S.S printr-un comiunicat că faptele pentru care fusese condamnat nu se adevăresc.

În încheiere, doresc să amintesc de o scrisoare trimisă din București de către dr. Mărtescu – Vișor d-lui prof. Gheorghe Găvănescu, Maior (r), veteran de război, cel care publicase în Gorneanul articolul „Un gorjean condamnat, fără vină, la 25 ani de închisoare”, în care propunea autorităților târgujiene ca una din străzile municipiului să poarte denumirea „Colonel Ion Țivlea”. Sper ca această propunere să fie îndeplinită de autoritățile novăcene. Ar fi un semn de recunoaștere a meritelor unui mare român care a trecut prin uriașe suferințe în luptele pentru apărarea pământului străbun.

In memoriam

MARIOARA MURĂRESCU

Marioara Murărescu - filmând la Novaci

Marioara Murărescu s-a stins din viață în urmă cu 7 ani, pe 30 ianuarie 2014, la 66 de ani. Timp de peste 30 de ani a realizat emisiunea „Tezaur Folcloric” urmărită de milioane și milioane de telespectatori între care s-au numărat și novăcenii care așteptau cu sufletul la gură fiecare emisiune.

Pe 30 ianuarie 2014 Marioara Murărescu a pierdut lupta cu viața, dar a lăsat în urmă un tezaur care va dăni peste veacuri. A adus folclorul și zestrea noastră de tradiție în atenția contemporanilor. A reușit să lase generațiilor viitoare un tezaur folcloric de neegalat.

Au trecut șapte ani fără marea realizatoare a „Tezaurului Folcloric”, dar a rămas vie în sufletele

românilor, a tuturor novăcenilor. Amintirea ei ne este vie și astăzi. Când spui „Tezaur Folcloric” gândul zboară la Marioara Murărescu, cea care a promovat valorile culturii tradiționale românești. Ansamblul Folcloric „Nedeia” este unul dintre ansamblurile promovate, devenind un nume în folclorul românesc. Novăcenii nu pot uita emisiunile de folclor la care a participat Ansamblul „Nedeia” și câtă bucurie aducea în casele lor și ale novăcenilor răsăriți prin țară, cât și spectacolele de Revelion, ori cu Lucreția Ciobanu, Elena Merișoreanu, Sofia Vicoveanca, Gheorghe Turda, Titiana Mihali, Ana Pacatiuș, Viorica Flintașu, Florica Ungur ori cu marele ansamblu „Ciprian Porumbescu” din Suceava în Studioul de Concerte al Radioteleviziunii Române.

Novăcenii nu pot uita că pentru sezonul de iarnă, o lungă perioadă genericul emisiunii „Tezaur Folcloric” era reprezentat de o sanie trasă de cai pe drumul dinspre Piatra Rea spre Novaci în care se găseau membri ai Ansamblului Folcloric „Nedeia”.

Marioara Murărescu a realizat cele mai curate emisiuni de folclor. Era foarte exigentă. Ținea la valorile folclorului românesc, valorile culturii naționale. Nu accepta în scenă interpreți sau ansambluri fără ținută corespunzătoare, cu tot felul de unghii vopsite, cu rujuri ori cu degetele pline de podoabe, ca să nu mai vorbim de costume care trebuia să fie de cea mai mare originalitate. Țin minte că pentru emisiunea de REVELION (1983), cu o zi înainte am făcut repetiție și a spus că a doua zi, ziua spectacolului, trebuie să fim în scenă cu cojoace, cojocele, țoluri, cum se poartă la noi în sat și am luat

măsuri și ziua următoare ne-a venit toată recuzita la București. A fost nu doar mulțumită ci și impresionată de modul cum am rezolvat lucrurile.

Urmăream serile trecute pe un post de televiziune care realizează emisiuni de folclor un program în care au evoluat mai mulți interpreți, între care și cunoscutul doinitor al cântecului bănețean Adrian Stanca. Acesta a spus că atâta timp cât a trăit Marioara Murărescu, nu și-a permis să înregistreze cântece comerciale, din respect pentru Dânsa.

Genericul emisiunii „Tezaur Folcloric” pentru sezonul de iarnă

Aș avea multe de spus despre inegalabila Marioara Murărescu care a iubit Novaciul, a iubit novăcenii, ne-a dus numele în toată țara.

La șapte ani fără Marioara Murărescu, noi nu putem și nu trebuie să uităm bucuria pe care o aducea emisiunea „Tezaur Folcloric” prin anii '80 în casele novăcenilor.

Constantin DĂRVĂREANU

Drumul Regelui

În urmă cu 85 de ani, regele Carol al II-lea a inaugurat șoseaua Novaci-Sebeș, care făcea legătura, peste munți, între Oltenia și Transilvania, recent unită cu patria mamă. Datorită prezenței regale, acest drum a intrat în memoria colectivă ca „Drumul Regelui”, iar astăzi îl cunoaștem sub numele de „Transalpina”, cea mai înaltă și frumoasă șosea din România. Redăm mai jos articolul publicat cu această ocazie, în paginile ziarului „Gorjanul”, anul XII, nr. 40-41 din 9 octombrie 1935, pag. 2, semnat de un misterios domn „B”, probabil Jean Bărbulescu, proprietarul ziarului:

„Inaugurarea șoselei Novaci-Sibiu

Am mai vorbit în coloanele acestui ziar, despre importanța arterei de comunicație care leagă regiunea Novacilor, peste munte, cu județele Alba și Sibiu, arteră construită – ca fiind o necesitate strategică – în anul 1915, de către fostul inginer al județului Gorj, dl. Virgil Angheliescu. Foloasele aduse de acest drum armatelor noastre, în prima parte a războiului, nu se pot uita, cum nu pot uita pitorescul lui, cei ce l-au călcat odată măcar. Trecând războiul, drumul nefiind îngrijit, s-a ruinat, deși răspundea unei simple necesități economice, pe el putându-se strecura, în jos, toată bogăția masivurilor noastre păduroase. Dl. George Tătărescu, președintele consiliului de miniștri, care a cunoscut și frumusețea acestei căi de comunicație, din punct de vedere turistic, ca și importanța ce prezintă din punct de vedere strategic și economic, a luat dispoziția renovării ei și legarea cu șoselele ce vin de către Sibiu și Sebeșul săsesc. Astfel prefectura de Sibiu a fost însărcinată cu lucrarea porțiunii de drum Jina - Șugag, iar prefectura de Gorj, cu lucrul de peste 120 km până dincolo de fosta frontieră. Utilizându-se brațele a 3-400 săteni din regiune, ca și un batalion de pionieri, șoseaua a fost terminată în mai

puțin de două luni, astfel că în ziua de 6 curent i s-a făcut inaugurarea, în prezența Suveranului, a Marelui Voievod Mihai și câtorva membri ai guvernului. Dl. prim ministru Gheorghe Tătărescu a sosit în Gorj încă de vineri, iar sâmbătă a vizitat de la un capăt la altul traseul, luând ultimele măsuri și controlând personal pregătirile. Domnia sa a mers la munte însoțit de de domnii dr. Bădescu, prefectul județului, dr. Hasnaș, deputat și Ion Giugiulan. La punctul Oașa, la 9 km de apa Frumoasa, peste fosta frontieră, domnul prim ministru a fost întâmpinat de domnii N. Regman, prefectul jud. Sibiu și ing. Suci, directorul regiunii silvice Sibiu. Domnii dr. Bădescu, Hasnaș și Giugiulan s-au înapoiat la Novaci, iar dl. Tătărescu a plecat în Săliște în așteptarea Suveranului. Sâmbătă seara au mai sosit la Săliște: domnii Ion Inculeț, ministrul de interne, Richard Franasovici, ministrul comunicațiilor, general adj. Paul Angelescu, ministrul apărării naționale, V.V. Tilea, fost ministru, ing. Pârveu, secretar general al comunicațiilor, general Părăianu, inspector general al jandarmeriei, Bianu, directorul Siguranței Generale, parlamentarii județelor Sibiu, Alba, Hunedoara etc. Suveranul însoțit de Marele Voievod Mihai și de dl. comandant Fundăteanu, au sosit cu trenul regal în gara Săliște în dimineața zilei de 6 curent, unde au fost salutați de

membrii guvernului. De aici, cu automobilele, au pornit către munte, străbătând comunele Tilișca, Galeș, Poiana Sibiului, Jina, Șugag – pretutindeni fiind primiți sărbătorește. La ora 1 cortegiul se găsea la punctul Oașa, la o înălțime apreciabilă a Carpaților. Aici, în mijlocul brădetului, într-un pavilion anume construit, s-a luat masa. La ora 3 cortegiul convoiului și-a continuat drumul, iar după un mic popas făcut în punctul Lespezi – la 2200 metri altitudine – la ora 6 jumătate seara a ajuns în Novaci. Tot drumul a fost ornat cu tricolor și verdeață, iar din loc în loc s-au ridicat mărețe arcuri de triumf. În localitatea Novaci, frumos pavoazăta peste 5000 de gorjeni așteptau sosirea Suveranului. La ivirea automobilului regal, mulțimea a izbucnit în urale. La podul de peste Gilort, mașina, care a fost condusă tot parcursul de Suveran, a stopat. Majestatea Sa a coborât, a întins mâna mai multor săteni aflați în apropiere și a înaintat până la panglica ce închidea drumul și care aștepta să fie tăiată de mâna regească. După ce a tăiat panglica, Suveranul a ascultat cuvântul prefectului de Gorj, dr. Bădescu, care i-a urat bun sosit pe plaiurile gorjene, reliefând importanța șoselei inaugurate, atât din punct de vedere turistic, cât și mai ales economic și social. Timpul fiind înaintat, Suveranul s-a mai întreținut doar câteva minute cu frunțașii novăceni, apoi

urcându-se în mașină, în dreapta având pe dl. Tătărescu, și-a continuat drumul spre Târgu-Cărbunești. Pe ambele laturi ale drumului din Novaci stau înșirați mii de săteni și sătențe, în frumosul lor port, apoi străjerii premilitarii, elevii de școală etc., care au ovaționat zgomotos pe înalții oaspeți. În Pociovaliștea, Ciocadia și Benghești de asemenea au fost întâmpinați de mii de suflete, iar în Târgu-Cărbunești s-a făcut Suveranului o caldă manifestație de simpatie. Gara a fost frumos pavoazăta. Străjerii, conduși de învățătorul Iacob Stegăroiu, au executat cântece minunate, în timp ce din mii de piepturi uralele nu mai conteneau. Dl. prim pretor Th. Căprescu a fost felicitat de domnii prim ministru și ministru de interne pentru chipul admirabil cum a organizat primirea. După o ședere în gara Cărbunești de aproape o jumătate de oră, trenul regal s-a pus în mișcare, ducând pe Majestatea Sa spre câmpul de manevre. Înainte de a pleca, Majestatea Sa și-a manifestat satisfacția ce a simțit atât pentru călduroasa primire ce i s-a făcut pretutindeni, cât și pentru prilejul ce i s-a oferit de a vizita minunatele poziții ale acestui nou drum, care este într-adevăr, cel mai pitoresc din țara noastră. Domnii miniștri au mers la Poiana, fiind invitații d-lui Tătărescu. La 11 jumătate noaptea au părăsit Gorjul cu un tren special. B”

Cristian Grecoiu

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Vine, vine primăvara!

În înțelepciunea populară, despre Februarie se spune că este o lună sucită și că îngheață apa în oale sau că vremea bună din Februarie se răzbuună în Mai. Timpurile și anotimpurile s-au schimbat însă mult. De câțiva ani buni se pare că avem doar două anotimpuri – rece și cald. Așa se face că toamnele sunt adesea lungi și călduroase, iernile cu zăpadă puțină iar verile pline de arșiță, uneori insuportabilă. Unii climatologi spun chiar că tropicele s-au mutat mai la nord sau mai la sud față de cum au fost de vreo 12.000 de ani încoace. Venirea primăverii, după cum se știe, nu se face așa, dintr-o dată, decât rareori. Există niște semne, pe care dacă le descifrezi, afli cam când vine primăvara. În calendarele de demult se spunea că dacă vezi iepuri alergând pe câmp unul după altul, este un semn sigur că primăvara se apropie sau că dacă albinele încep să aibă pui, deși afară este frig și zăpadă, înseamnă că primăvara vine destul de repede.

Vestitorii primăverii cei mai

cunoscuți sunt păsările călătoare, dimpreună cu ghiocelul, care iese de sub zăpadă când aceasta încă nu a plecat din ogradă, cum spunea Alecsandri. Un bun vestitor al primăverii este și alunul care înfloreste spre sfârșitul lui februarie. Nu putem să uităm apariția urzicilor care ne dau de știre că în corpul nostru trebuie să intre bucate noi în guri mai vechi, cum se spunea. În privința păsărilor călătoare, mierlele, sturzii și ciocănitorele dau primul semnal. Probabil de aceea bătrânii noștri au numit o zi anume a păsărilor – 24 Februarie sau Dragobetele. Despre aceasta se spune că ar fi Cap de Primăvară, că de acum încolo nu vei mai vedea păsări ale cerului singure.

Îmi amintesc că în vremea copilăriei mele bunica îmi povestea așa frumos despre această zi – a Dragobetelui. Într-un an, când era încă zăpadă mare, m-a luat de mână și mi-a arătat doi sturzi într-un cireș înalt din apropierea casei. I-am urmărit cu atenție și am observat cum înfulecau ceva muguri după care scoteau câteva sunete subțiri. După vreo săptămână am văzut că veniseră încă vreo doi sturzi care de această dată scoteau sunete mult mai melodioase. Despre ciocănitore se știe că vestesc venirea primăverii prin sunetele de picamer pe care le fac în pădure. Frumoasa pasăre simte că s-au trezit gângăniile care au iernat prin putregaiuri și încearcă și ea să prindă câteva. Dragobetele în tradiția românească semnifică și plecarea cu oile la munte a Babei Dochia împreună cu fiul ei Dragomir. Legenda de fapt ne spune, într-o formă de mit, că februarie, respectiv iarna, nu pleacă ușor de pe meleagurile

noastre, că își face loc cu greu sezonul călduros și că să nu ne lăsăm păcăliți de prezența unor zile mai călduroase de la sfârșitul lui februarie

Semnele venirii primăverii au fost, cum era de așteptat, transpuse în forme culturale de mare valoare. Avem în vedere aici poeziile lui Alecsandri, Coșbuc, Carianopol și mulți, mulți alții. Ziua Cucului, respectiv 25 Martie, este considerată ca o certitudine a venirii primăverii.

De altfel la acea dată se consideră și din punct de vedere astronomic că soarele, în mișcarea sa aparentă pe bolta cerească, s-a apropiat destul de mult de noi și că mugurii vor țâșni din putregai. Faptul că în tradiția populară 1 Martie este considerat începutul primăverii, se marchează prin celebra Zi a Mărțișorului. Acel șnur împletit din fire albe și roșii a călăuzit secole de-a rândul bucuria oamenilor la sosirea primăverii. Cum era și firesc, la anotimpul tânăr participau în primul rând tinerii, fetele fiind acelea care trebuiau să poarte mărțișorul până când înfloreau păducelul.

Semnele acestea ale venirii primăverii sunt prezente și astăzi, cu tot războiul nostru împotriva pandemiei ucigașe, numai că s-au schimbat multe în ceea ce privește conținutul climei și mai ales al oamenilor. Dacă mii de ani venirea primăverii era un eveniment epocal, astăzi abia dacă se mai bagă de seamă că vine noul anotimp. Au rămas, ce este drept, Mărțișorul, Zilele Babelor, Mucenicii,

"Armonie"

- Prof. Nicolae Filiș

Zilele Moșilor. Dar asistăm la o ofensivă generală a afacerilor cu aceste zile sacre din calendarul românesc străvechi.

Mulți contemporani ai noștri din noua generație știu mai multe despre Halloween sau Valentine's Day, decât despre Dragobete. Aceasta semnifică în bună măsură victoria globaliștilor asupra culturii noastre naționale. Este dramatic probabil să nu mai vrei să trăiești în datinile poporului tău și să te lași dezrădăcinat de credința și cultura strămoșilor tăi. După cum se știe însă, astfel de încercări au mai fost prin romanizare, turcizare, sovietizare sau maghiarizare pentru anumite provincii. Dar praf și pulbere s-a ales de aceste încercări. Se pare că și acum se va întâmpla la fel. Aceasta pentru că, așa cum s-a spus demult, apa trece, dar pietrele rămân.

Constantin DĂRVĂREANU

VOCELE POEZIEI

Prof. Nicolae Filiș, originar din Bălcești Gorjului, absolvent al Liceului Teoretic Novaci, un mare admirator al publicației „Novăceanul”, mi-a trimis recent o poezie a poetului francez Alain Jouffroy, scrisă la Veneția. Poezia se intitulează „A TOI” (ȚIE). Odată cu poezia mi-a trimis și traducerea ei în limba română. Prof. Nicolae Filiș a lucrat ca profesor vreo trei ani în Maroc. O parte din vacanțele școlare le-a petrecut în Franța, având ca preocupare principală vizitarea muzeelor, a multor obiective de patrimoniu universal, fiind și un împătimit artist fotograf. Între cele vizitate se numără și Centrul Cultural „Pompidou” din Paris, cu care prilej a făcut cunoștință și cu cărți scrise de poetul

francez Alain Jouffroy aflate în Biblioteca Centrului. A fost impresionat de bogăția uriașă a Centrului Cultural „Pompidou” și de creațiile poetului francez, motiv pentru care a și cumpărat două volume de poezie pe care le ține cu multă grijă în biblioteca personală.

Prof. Nicolae Filiș a fost captivat de poeziile poetului francez, alegând o poezie pentru publicația „Novăceanul” din volumul „Livre d'or de la poésie françaises”.

Poezia trimisă publicației noastre se distinge prin bogăția de idei și imagini create de autor.

A TOI

A toi la stupeur immobile de ma joi
 Mon sourire de marbre blanc
 Mon regard lave dans la source du sous-bois
 A toi mes mains de ville ouverte
 A toi mes genoux d'écureuil
 A toi ma voix la plus lointaine
 A toi tout ce qui tisse nuit et jour à travers moi
 A toi la lagune ou nous sommes connus
 A toi les revenants du soleil
 A toi ces palais de lilas dans nos yeux
 A toi tout ce qui est tout ce qui change
 A toi
 L'explosion de la perle au cœur de l'oiseau noir.

Alain Jouffroy (11 Septembrie 1928 – 20 Decembrie 2015)
 Venise. Ed. Gallimard, 1958

ȚIE

Ție uimirea nemișcată a bucuriei mele
 Surâsul meu de marmură albă
 Privirea mea spălată în izvorul de sub lăstăriși
 Ție mâinile mele de oraș deschis
 Ție genunchii mei de verități
 Ție vocea mea cea mai îndepărtată
 Ție tot ce țese noapte și zi prin mine
 Ție laguna unde ne-am cunoscut
 Ție fantomele soarelui
 Ție palatele de liliac din ochii noștri
 Ție tot ce este tot ce se schimbă
 Ție

Explozia de perle în inima păsării negre.
 Alain Jouffroy (11 septembrie 1928 – 20 decembrie 2015)
 Veneția, Ed. Gallimard, 1958,

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
 Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.

Alina ȚICU, redactor

Cristian GRECOIU, redactor

Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

NOVĂCEANUL

Publicație lunară tipărită cu sprijinul
 Primăriei și Consiliului Local Novaci
 și al obștilor de moșneni din Novaci,
 Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
 Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
 Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
 E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
 RODICA TEIȘI